

ligste juridiske Kandidat, der overhovedet har absolveret Eksamen, har Krav paa en Overretssagførerbestalling uden Hensyn til Eksamens-Karakter; og den skarpe Konkurrence navnlig i København og de store Byer vil maaske særlig føre til, at nogle af disse mindre lærde Kolleger vil velsigne Provinsen eller Landet med deres Jura. Men naar Forholdet er saadan, forekommer det mig rent personligt — og hvis jeg skulde have ordnet dette Spørgsmaal og i øvrigt stod frit, vilde jeg altsaa principielt mene —, at den retfærdigste Ordning var, at baade Overrets- og Underretssagførere skulde have aflagt Prøve for at kunne optræde under Appelsager for Landsretten, i hvert Fald hvis de ikke havde drevet Sagførerforretning i en længere Aarrække; for jeg maa indrømme, at det var naardt, hvis man vilde forlange, at f. Eks. en 60-aarig Mand paa ny skulde begynde at gaa op til mundtlig Eksamen. Men nu er det jo ikke mig, der har ordnet denne Paragraf, og derfor er den ikke blevet saa retfærdig, som den skulde være. Om det Resultat, som man i Folketinget er naaet til, vil maaske en mere ondskafuld Person end jeg synes, at det er noget paa- virket af, at Halvdelen af Udvalget netop er latinske Jurister. Det er imidlertid ikke en Opfattelse, jeg vil gøre gældende, da jeg selv er saa upaavirket af den Omstændighed. Men det forekommer mig derimod, naar man ser paa Bilag 7 — denne Erklæring, som Ordføreren for det konservative Folkeparti saa stærk fremhævede —, at den gaar alt for langt ud til Fordel for Overretssagførerne. Om denne Erklæring skal jeg i Parentes gøre den Bemærkning, at den er affattet af 12 latinske Jurister og een Underretssagfører, der til Gengæld synes at nære Foragt for den teoretiske Uddannelse, han selv mangler. Rent personlig synes jeg altsaa, at man i dette Virvar, naar man ikke vil indføre Prøven for alle Sagførere — og det kan jeg vel ikke faa sat igennem i Udvalget —, kunde give de Underretssagførere, der havde haft Bestalling i 10—15 Aar, Ret til at føre Appelsager for Landsretten uden Prøve, medens man derimod kunde kræve en saadan Prøve for de yngre. Men een Ting vilde jeg ikke synes var rigtig, nemlig at give disse Underretssagførere, som altsaa havde Ret til uden Prøve eller efter Prøve at føre Appelsager for Landsretten, Ret til at kalde sig Landsretssagførere paa lige Fod med dem, der er juridiske Kandidater. Thi disse sidste har jo dog — naar deres Evner i øvrigt er lige —

gennemgaaet en 3—4 Aars længere teoretisk Uddannelse, og de har Krav paa at faa denne betydelige Uddannelse til at fremtræde igennem deres Stilling overfor Befolkningen. Altsaa Underretssagførerne skulde bevare, synes jeg, Tittelen af Underretssagførere, men de skulde have Ret til efter eller uden Prøve, efter som deres Bestalling havde været længere eller kortere, at føre deres egne Sager frem ogsaa til Appel. Et saadant Resultat synes mig at give den Vej frem, som man efter Omstændighederne maatte anse for at være den relativt retfærdige; men hvis det paa Grund af manglende Enighed i Udvalget, en Enighed, som altsaa helst skulde opnaas omtrent med det samme, ikke viser sig muligt at naa en saadan Mellemvej ud, vil jeg tilraade, at man stemmer for Folketingets Flertals Affattelse af § 1031, som dog indeholder væsentlige Indrømmelser til Underretssagførerne og altsaa efter min Opfattelse i een Henseende snarere gaar for vidt, idet den tilslører Forskellen mellem dem, der har den virkelige juridiske videnskabelige Uddannelse og en Uddannelse af mere praktisk Beskaffenhed.

Til disse Bemærkninger skal jeg paa Sagens nærværende Stadium indskrænke mig, kun kunde jeg have Lyst til i Tilslutning til, hvad den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Godskesen) fremhævede, at beklage, at man ikke ved denne Lejlighed har fundet det rimeligt i højere Grad at tage Spørgsmaalet vedrørende strafferetlige Underretssagers Behandling op til Revision og fjerne de enkelte væsentlige Mangler, der er, særlig i Forholdet til den sigtede, og jeg skal være meget villig til i Udvalget under den Forudsætning, den ærede Ordfører selv fremdrog, at der meget hurtigt kan skaffes Enighed til Veje, at overveje, hvilke Ændringer det vil være forsvarligt at gennemføre i § 976, som den ærede Ordfører saa udførligt omtalte. Vi kan altsaa fra vor Side i det store og hele med Glæde stemme for dette Lovforslag, og jeg skal derfor tilsige vort Partis Støtte til Sagens hurtige og velvillige Behandling gennem en saa vidt mulig meget kort Udvalgsbehandling.

Vejstrup: Det ærede Medlem (Steinke), som talte for det socialdemokratiske Parti, gjorde opmærksom paa, at det ikke var ganske almindeligt, at man begyndte at indføre Ændringer i en Lov, før den nogen Sinde var traadt ud i Livet. Det plejer jo i Almindelighed at være saadan, at først naar Loven er traadt ud i Livet, og de for-